

NURDAN BEŐERĐİL

BANA
BAKTIĞIN GİBİ
BAKMA

ROMAN

♥
CAN

Nurdan Beşergil
BANA BAKTIĞIN
GİBİ BAKMA

Can Yayınları: 1883

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: 2010

2. basım: Haziran 2010

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1162-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 – 252 59 88 – 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nurdan Beşergil
BANA BAKTIĞIN
GİBİ BAKMA

ROMAN

CAN YAYINLARI

Nurdan Beşergil, 1971 İstanbul doğumlu. 1992’de Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nden mezun oldu ve avukatlık stajını tamamladı. Öyküleri, 1994’te Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri’nde dikkate değer bulunarak yayımlandı. Aynı yarışmada 1995’te birincilik aldı. Kısa öyküleri 1996 Temmuzunda *Rüzgâr Çıktı* (Çağdaş Yayınları) adıyla basıldı. Öyküleri *Adam Öykü*, *Düşler Öyküler*, *Fayton Öykü*, *Fayton*, *Üçüncü Öyküler*, *Hayalet Gemi* dergilerinde basıldı. *Virgül*, *Radikal Kitap*, *Cumhuriyet Kitap*, *kitap-lık* ve *akşam-lık* dergilerinde kitap eleştirileri yayımlandı. Ayrıca internet ortamında yayımlanan *Altzine* dergisinde yazıları çıktı. 1998-2003 yılları boyunca *Araf* adlı on-line bir derginin yayın yönetmenliğini yaptı. 2006 ocağından beri <http://www.kirkiki.net> sitesini yönetiyor.

TEŞEKKÜR

*Bu kitap, arkadaşlarım beğensin diye yazıldı;
bu yüzden ayrı ayrı hepsinin emeği var.
Onlara teşekkür etmeyi borç biliyorum.*

Tabii ki anneme
Tabii ki babama

1

Olay yerine vardığımda karnım zil çalıyordu. Kapıdan çıkarken annemin ağzıma tıkıştırılmaya çalıştığı böreği reddettiğime üzüldüm. Anne sözü dinlemeye bir türlü alışamamıştım.

Apartmanın önündeki kalabalıktan bezmiş ve artık onlara laf anlatmaya çalışmaktan vazgeçmiş memurlardan biri taksiden indiğimi gördü, yanıma geldi; apartmanın önündeki kalabalığı aşmanın başka bir yolu yoktu zaten. Güçlü ve tek bir hareketle elimi sıktı:

- Geciktiniz.
- Köprü trafiği, dedim.
- Okullar da açıldı ya bu hafta, diye memur ekledi.

Hızlı hızlı merdivenleri tırmandık. Önünde memurların beklediği açık kapıdan içeri girdik. Komiser ayakta dikiliyordu. Yanına gidip onun baktığı yere bakmaya başladım.

Salon, altın yaldızlı klasik görünümlü mobilyalarla döşenmişti. Kocaman kanepede, tuhaf görünümlü iki çıplak kadın heykelinin arasında duruyordu; heykeller, insan vücudunun altın oran kuralından habersizdi ve altın yaldızla boyalıydı. Tabii ki asıl ilgilenmemiz gereken, kanepede sağa doğru devrilmiş ve çoktan ölmüş olan adamcağızıdır.

- Karısı uyuyor sanıp sarsmış, dedi Komiser.

Adam ellilerini çoktan geçmiş gibi görünüyordu. Posbıyıkları yüzündeki ablak ifadeyi yok edememişti. Bununun ucuna inmiş gözlüğü yana yatmanın etkisiyle hafif çarpılmıştı. Kucağındaki gazetenin bulmaca sayfaları açıktı. Gözlerim kalemi aradı ve epey zorlanarak kanepenin alları-gülleri arasında buldu.

— Adam akşamları uykusu kaçınca bulmaca çözermiş, dedi Komiser, çengel bulmaca meraklısıymış, karısı sudoku sevmezdi, dedi, hatta söylenip durmuş bunları koyacaklarına çengel bulmaca koysalar ya, diye.

Gazete bir o yana bir bu yana katlanmaktan hamur gibi olmuştu. Önlü arkalı sayfalardaki her bulmacanın çözülmüş olduğunu gördüm; ölünün arkasından böyle şeyler düşünmek ne derece doğruydu bilemiyordum ama, maktul özellikle kare bulmacayı kafadan atma yöntemiyle doldurmuştu. Bulmaca ekinde karalanmadan kalmış tek yer, zorluk derecelerine göre sıralanmış üç sudoku sorusunun olduğu kolundu. Maktul nedense kolay soruyu atmış, kendine yakıştırdığı orta zorluk derecesindeki soruyla uğraşmıştı. Adamın, ona değmiş buna değmemiş yöntemiyle, sıkıntıdan sudoku çözmeye kalkıştığı, yoksa sudoku meraklısı olmadığı buradan da anlaşılıyordu.

Adam şort giymişti ve bacaklarında ameliyat izleri görölüyordu. Kalp ameliyatı geçirmişti. Komiser’le baktık. Belki de adli tabip, by-pass sonrası bir kalp krizi olduğunu söyleyecekti. Ve böylece adamın ecelinin geldiği gerekçesiyle, dosya kapanacaktı. Ama ikimiz de artık biliyorduk ve ikna olmuştuk ki, maktul sudoku çözmeye kalkışmasaydı, ameliyatlı kalbiyle yaşamaya devam edecekti. Elimdeki gazeteye bakıp orta zorluk derecesindeki bulmacadan beş rakamın yerleştirildiğini saydım.

İlk cinayet yedi ay önce işlenmişti. Yeni yılın başlarıydı ve tabii ki polis, bir cinayetler dizisiyle karşı karşıya olduğunu anlamamıştı. Mutfak masasında, çözdüğü sudoku bulmacasının üstüne kapaklanarak ölen otuz beş ya-

şındaki genç kadın, kayıtlara cinayet vakası olarak geçmedi. İkinci vaka da cinayetle ilgili bir ipucu vermemişti ama temmuz başlarında sudoku çözerken ölen üçüncü cesetle karşılaşan emniyet görevlileri arasında, bu işte bir iş olabileceğiyle ilgili bir kuşku uyanmaya başladı. Komiser kolları sıvayıp cesur bir girişimde bulundu ve Türkiye'nin medar-ı iftiharını, girdiği her yarışmadan birincilikle çıkan bir sudoku üstadının, bendenizin uzmanlığına başvurdu. Anneme kapris yapmaktan, babama surat asmaktan ve mahallenin gençlerine sataşıp boyumun ölçüsünü almaktan daha iyi bir işim olmadığından, fazla düşünmeden yardıma koştum.

2

— Aç mısınız?

Komiser'le üç aydır tanışıyorduk ve artık benim bazen çok aç olduğumu ama esasen her zaman aç olduğumu biliyordu. Gülümseyerek onayladım. Yeniköy'de bir çay bahçesine oturduk. Sosisli bir tost ve çay söyledim. Komiser sade Türk kahvesi içecekti.

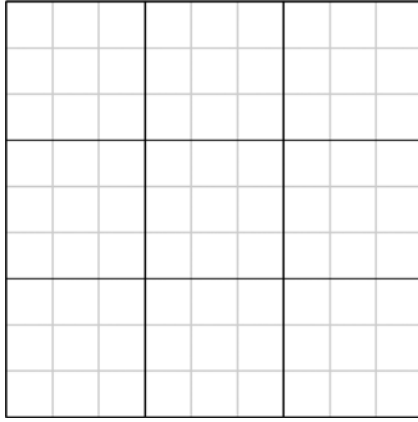
— Tostu iki tane söyleseydiniz, dedi Komiser.

— Soğumasın, dedim, yarılınca ikinciyi sipariş ederim.

Yanımda getirdiğim dosyadan boş bir sudoku çizelgesi çıkardım; her biri üçerden dokuz kareye ayrılmış, gene üçer üçer, kare olacak şekilde dizilmiş dokuz kareyi, Komiser'le aramıza koydum.

Kırmızı kalemimin kapağını açıp maktulün ölmeden önce çözdüğü gazetede ki bulmacayı kopyalamaya başladım.

İş ciddiye bindiğinde, yani sudoku çözenleri öldüren bir seri katilin varlığına şüphe kalmadığında, gazetelerin

bulmaca servislerindeki herkes sorguya çekilmiş ama bir sonuca varılamamıştı. Zaten polis de ne aradığını bilmiyordu. Komiser bir olasılık, katil paniğe kapılıp itiraf eder, diye şanslarını denediklerini söylemişti. Ne aradığımızı ben bulacaktım; bu bulmacalarda adam öldüren bir kombinasyon vardı ve tek atımlık tabanca gibi bir kere öldürüyor, sonra kuzu gibi, çözenlere hiçbir zararı dokunmayan sıradan bir sudoku sorusuna dönüşüyordu. Komiser'e, pek çok parametre var, demiştim, doğru bilinen rakamların yerleştirilme sıralarından bulmacayı çözenin kim olduğuna, bulmacanın ne zaman çözüldüğüne ya da çözerken bir sonraki hamle olarak hangisinin düşünüldüğüne kadar göz önüne almak zorunda olduğumuz pek çok parametre var.

— İnsanlar ölüyor, demişti Komiser.

— Bulmaca yayımlamayı yasaklayamıyor musunuz, diye sormuştum.

— Yasaklamamızı yasaklayan kanunlar var, demişti.

Rakamları kopyalamayı bitirince sayfayı Komiser'e doğru çevirdim. Zaten elinde kalemle, tersten kâğıda bakıp durmuş, sabırsızlanmıştı. Alt dudağıyla bıyığının bir kısmını ağzına alıp önceden yerini kestirdiği bir 9 ve bir

3'ü yerleştirdi. O sırada siparişlerimiz geldi. aya şeker atıp tosttan ısırarak için sabırsızlanarak gürültüyle karıştırdım. Komiser kâğıdın içinden geçmiş ve soluğu başka bir dünyada almış gibiydi. Büyük büyük ısıarak tostumu yedim, ayı bitirip yenisini söyledim, siparişi almış uzaklaşan garsonu, aa, diyerek yoldan çevirip sosisli tosttan bir tane daha ısıarladım.

Doymaya çok yakın bir hisle iskemleme yaslandığında, Komiser'in 9 ve 3 dışında iki 5 ve bir de 6 yerleştirdiğini gördüm. Uzun bir süredir kımıldamadan kâğıda bakıyordu. Biraz da karşılıklı bekledik; Komiser yüzüme bakıp gözleriyle yardım isteyinceye kadar. Çantamdan kendi kalemimi çıkardım ve kapağını açmadan işaret etmeye başladım:

— Bu kolon 2 olamaz, bakın, ve 6 olamaz, aşağıdan, 2, 6, yani şu iki kutu ya 2 ya 6. Burası 2 de olamaz 6 da...

— Demek ki 9, dedi Komiser.

— Demek ki 9, dedim... şimdi şuraya bakın, 9'sa 1, 1 olunca...

— 8.

— Eeveet, şuradaki 6 da çıktı. 6, 1, 9, ne lazım, 4'le 3. Burası 4 olamaz, demek ki 3 buraya.

— Buraya da 4.

— Tamam. şurada çıkanları yazalım... Tamam... 5... Buraya da...

Komiser bulmacayı kolaylaştırdı. Geri kalan rakamları birer ikişer yerleştirdi; önce kutuyu gösteriyor, rakamı söylüyor, ben, neden dermiş gibi bakınca açıklamasını yapıyor, onayımı aldıktan sonra rakamı kutuya yazıyordu.

— Kahveniz buz gibi oldu, dedim.

Komiser kâğıttaki eserine bir süre baktı. Tadını çıkarması için bıraktım. Biraz yardımla orta seviye sorularını özabiliyordu. Kolay derecedekileri de denemişti ama onları çözmekten zevk almadığını anlamış, onu orta dereceye yönlendirmiştim.

— Sen gösterince, oluyor, dedi.

Yanımızda memurlar yokken bana sen diyordu. Ben-
se anlamamış gibi sizli bizli konuşmaya devam edi-
yordum. Kırklarına yaklaşmıştı. Annesi ve dayısıyla,
Büyükdere’de eski bir evde, hiç kafamın basmadığı alış-
kanlıklarla süslediği, benim pek alışık olmadığım huzur-
lu bir yaşam sürüyordu. Eve gitmekten hoşlanıyordu, ör-
neğin. Annesiyle dayısına bütün gün neler yaptığını anlat-
madan yatmıyordu. Geç geldiği geceler işi nöbete bindir-
mişlerdi, ya anne ya dayı koltukta uyuklayarak bekliyor
oluyordu; bizim Komiser gelip de şöyle yaptık böyle ettik,
yakaladık salıverdik, demeden nöbetçi yatmaya gitmiyor-
du. Çantamdan yeni bir bulmaca çıkarmaya davrandım.

— Gitmem lazım, dedi, seni bırakayım.

— Kahvenizi içmediniz.

Yarısı telve dolu olan ufak fincanı bir dikişte bitirdi.

— İşte içtim, dedi.

3

Bizimkiler öğle yemeğinden kalkmışlar, öğle kahve-
si misafiri ağırılıyorlardı. Babam henüz izin isteyip odası-
na çekilmemişti, annemin pek sevdiği Gökben Hanımtey-
ze ve kızı Ceyda’yla salonda oturuyordu. Geldiğimi du-
yan annem,

— Kızım hoş geldin, kahve yapayım mı sana da, diye
sordu.

— Yok anne, saol... Hoş geldiniz Gökben Hanımtey-
ze.

— Hoş bulduk kızım.

— Naaber Ceyda?

— İyili-i-ik.

— Gitmemişsin Eskişehir’e?

— Öbür hafta açılıyor bizim okul.

— İyi iyi, hadi kolay gelsin.

Odama doğru giderken Ceyda koridorda arkamdan yetişti.

— Sen şimdi... Cinayet mahallinden mi geliyorsun?

— Evet, dedim kesin ve net bir şekilde.

Aklım sıra, açmaya çalıştığı sohbe başlamadan nokta koymuştum.

— Profilini mi çıkarıyorsunuz katilin?

— Nesini?

— Profilini çıkarırlar ya...

— Çıkarmıyoruz bir şeyini, dedim.

— Ne yapıyorsunuz peki?

— Kusura bakma Ceyda ama söyleyemem.

— Nede-e-en?

— Çünkü gizli.

Rap rap yürüyüp odama girdim, kapıyı kapadım.

Masama oturup bilgisayarı açtım. Sudoku bulmacalarına kafayı taktıktan sonra bir bilgisayar programı yazmıştım; önemsiz, gösterişsiz, şöyle küçük bir şey. Program dört kademede sudoku bulmacaları türetiyordu; kolay, orta, zor ve şeytani. Uzun zamandır şeytani derecede soruları çözüyordum ama şu seri cinayet olaylarında bilirkişi olmamdan sonra, diğer derecelerdeki sorulardan da çıktılar alıp inceleme âdeti edinmiştim. Bir yandan son olayı aklımda evirip çevireyim, bir yandan da gevşeyip rahatlayayım diye kendime zor seviyeden bir soru çıktısı alıp gözlerimi kâğıda diktim.

Gözüme ilk anda çarpan iki 9'u ve bir 8'i yerleştirdim. Dört rakama ihtiyaç duyan yatay bir kolona öylesine bakarken, 4'ün yerini de buldum. 4 çıkınca, geri kalan üç kutu 2, 7 ya da 8'den başkası olamazdı, bu durumda köşeye 1 yazdım. Bu 1'i bulduktan sonra yukarıdaki 1 de çıkmış oldu. Gülümseyerek yan kutudaki 1'i yazdım. 7'leri

		8		7			9
				3	5	2	6
1		2					3
7					6	5	1
		1	9	7			8
		7					9
5		1	3	6			
		8		9		4	

takip ederek bir 7, 8 ve 4'ün yerlerini buldum. 8'i yazdıktan sonra aynı 8'i takip ederek alt köşe kutunun 8'ini yerleştirdim. Oradan yukarı baktım; 3, 6, 7... 3 ve 6 ilk kutuda olamazdı, böylece 7'nin yeri çıktı. Alt köşe kutudaki 5'i yukarı doğru izledim, üst köşe kutudaki 5 olasılıklarıyla birlikte takip edip sol orta kutunun 5'ini yazdım. Hemen yanındaki 5 de böylece çıkmış oldu. 7'lerle ne yapabileceğime baktım; orta kutulardan ve soldaki kutudan 7 izi sürerek alt-orta kutunun 7'sini buldum. Dört veya üç rakam isteyen satır ve sütunları gözden geçirdim, ikiye düşen olasılıklar dışında bir şey bulamadım. Başka bir şey yapmam gerekiyordu.

Arkama yaslanıp kâğıda biraz da uzaktan baktım. Şimdiye kadar aynı olan sayılara yönelmiştim, şimdi farklı sayılar nerede kesişiyordu, ona odaklanmalıyım. Aradığım küçük kutucuğu, orta-yukarı kutuda, sağ köşede buldum.

Oraya 2 yazmak öyle büyük bir zevkti ki, doğru olduğunu bildiğim halde dört-beş kere, rakamları kalemin ucuyla adeta dürterek sağlamasını yaptım; 1 olamaz, 2 olabilir, 3 olamaz, 4 olamaz, 5 olamaz, 6 olamaz, 7 olamaz, 8 olamaz, 9 olamaz. Sonra tekrar, 1 olamaz, 2 olabilir, 3 ola-

6 ₂₁	3 ₂₂	8	4 ₅₀	7	2 ₁₆	1 ₆	9	5 ₂₄
9 ₂	4 ₁₀	7 ₈	1 ₇	3	5	2	8 ₉	6
1	5 ₂₃	2	6 ₅₄	8 ₅₃	9 ₄₉	7 ₁₂	3	4 ₂₅
7	2 ₂₆	3 ₃₀	8 ₅₂	4 ₅₁	6	5	1	9 ₂₇
8 ₃	6 ₂₀	5 ₁₃	9 ₄₈	2 ₄₃	1 ₄₄	3 ₁₈	4 ₄₂	7 ₄₁
4 ₂₈	1	9	7	5 ₁₄	3 ₁₇	6 ₁₉	2 ₂₉	8
2 ₃₂	7	4 ₃₄	5 ₄₆	1 ₄₅	8 ₄₇	9	6 ₃₈	3
5	9 ₁	1	3	6	4 ₄	8 ₁₁	7 ₄₀	2 ₃₉
3 ₃₁	8	6 ₃₆	2 ₃₃	9	7 ₁₅	4	5 ₃₇	1 ₅

maz, 4 olamaz... 2'yi yazdığım da, şeytani seviyedeki tıkanan bulmacaları çözen rakamı yazmaya benzemese de, ona yakın bir zevk aldım. Şeytani seviyedeki bulmacalarda işe yaramazdı ama belki burada tutar, diye, aynı kolona gerekli sayılara baktım, 1, 3, 8 ve 9. İşe yaradı, 3'ü yerleştirdim. Yan kutudaki 3'ün ve 6'ların izini sürerek 6'yı yazdım. Bu 6, soldaki iki kutunun 6'sını da yerleştirmeme yaradı. 3 ve 5'i yazınca sol-üst kutu tamamlandı.

Bundan sonrasını Komiser bile çözebilirdi. Yazdığım her yeni rakam, daha önceden yerleştirdiğim rakamlar sayesinde yerlerini buluyordu. Belirlenen birkaç rakamdan, yavaş yavaş, küçük de olsa bir sistem yaratılıyordu. Hepsinin bir yeri olan, ama başlangıçta hiçbirinin nerede duracağı kestirilemeyen rakamlar birer birer kendi yerlerini dayatıyorlar, başka bir yerde olamayacaklarını bağırlıyor, el sallayarak kutularını işaret ediyorlardı. Vaktinden önce bir yere konmayı reddediyorlardı; olgunlaştıkları zaman, ancak sıra kendilerine geldiğinde sahneye çıkıp yerlerini alıyorlardı. Aralarında kırılmayacak bir hiyerarşi vardı, kimse birbirinin sırasını almıyordu ve alamazdı da. Bir sudoku bulmacası, başlarken hakkında hiçbir şey bilinmeyen, ama aslında kendi sonunu içinde-üzerinde taşı-

yan yarı-kapalı bir sistemdi. Yarı-kapalıydı, çünkü onu çözenin yöntemiyle varoluşunda bir farklılık oluşmuyordu ama, varoluş yönteminde, rakamların yazılış sırası ve saptanma şekilleri yüzünden mutlaka bir farklılık oluyordu. Ve bir süredir, bu farklılık, o farkı yaratanlardan bazılarının ölümüne neden oluyordu; nedense bu farklılığın ölüme neden olmasını isteyen birileri vardı.

Gökben Hanımteyzeler gitmişti. Televizyonun karşısına geçtim, Gerçek Kesit'in tekrar bölümlerinden birini seyretmeye başladım.

4

Annem yemek hazırlarken telefon çaldı. Komiser son cinayette, bulmacadaki rakamların yazılış sıralarını saptıklarını söyledi.

— Yemek yedin mi, diye sordu Komiser.

— Birazdan oturacağız.

— Sana Alibaba'da bir balık ısmarlayayım, şu rakamlara da bakarız.

— Balık sevmem.

— A-a, sevmediğin bir yemek mi var senin???

Bu kadar şaşırmasının nedeni, benim sohbeti ilerletmek için hiç çaba harcamadığımı fark etmesiydi. O şaşırarak, ben bir şey diyeceğim, o bir şey diyecek, belki biraz daha şaşırarak, ben bir şey daha diyeceğim, laf lafı açmaya çalışırken anahtar kilitte kırılacak, yok yere Komiser'in hevesi de kırılacak, benim sinirlerim bozulacak, yemekte surat asacağım, annem yemekte surat asmak da neymiş, diyerek bana çıkışacak, annem bana çıkışınca hiç dayanamadığımdan, bir türlü çenemi tutamadığımdan, böyle mide tarafımdan aksi aksi sözler kendiliğinden yükselip ağzımdan çıktığından gene anneme ters bir cevap vereceğim, böylece babam devreye girecek diye hızla aklımdan geçti.

- Semizotunun yemeğini de sevmem, dedim.
— Kebap yiyelim?
— Yemekten sonra buluşalım en iyisi.
— Neden en iyisi?
— Ne çok sordunuz, yemekten sonra sizi evden alayım, dokuz gibi.
— Ben seni alırım.
— İyi, dedim.
Uğraşmayacaktım; gece gece karşıya geçmek için can atıyorsa keyfi bilirdi.

Emniyette bu işle ilgilenenler ikiye ayrılmıştı; Komiser ve diğerleri... Komiser bulmacalar aracılığıyla adam öldürüldüğüne ikna olmuştu, diğerleriyse olayın ciddiyetini kabullenmiyor, cinayetler arasında bir ilişki olmadığını savunuyorlardı. Çünkü eğer bir ilişki olduğunu kabul ederlerse, bir bulmacanın adam öldürdüğünü de kabul etmiş olacaktı. Kimse insanlara bulmaca çözmeyin, ölebilirsiniz, demeye yanaşmıyordu. Tamam, haklıydılar, Ortaçağ'da yaşamıyorduk; cadılık, büyücülük kimsenin inanacağı şeyler değildi. Ama bu dünya, insanların mantığıyla işleyen bir sistemin değil, çözülemeyecek, belki çözmeye kalkışılması bile saçmalık olan kâinatın bir parçasıydı. Bilim denen oyuncakla oynadıkça kendine güveni gelen, belki haklı olarak böbürlenmeye kalkan insanoğlu, anlamadığı şeyleri yok sayacak kadar ileri gidebiliyordu.

Maltepe'de, denizin kuağında, ufacık, yerleri ahşap kaplı bir kafeteryada buluştuk. Komiser haki renkli kumaş bir pantolon ve toprak rengi spor bir gömlek giymişti. Bıyıkları saymazsak sanki akıllı uslu bir adam gibi görünüyordu.

— Önce 1'i yazmış, dedi Komiser kopyası çıkarılmış gazete bulmacasını aramıza koyarak.

Diğer cinayetlerdeki bulmacalarda yazılan ilk rakam saptanamamıştı ama olasılıklar 2, 3, ve 1'e indirilmişti.

— Sonra bir tane 1 daha yazmış, şuraya.

*Edebiyat meraklılarının
öykülerinden hatırlayacağı
Nurdan Beşergil, yayımlanan
ilk romanında sağlam
Türkçesi, akıcı, inandırıcı
kurgusuyla dikkat çekiyor.*

“Bir sudoku bulmacası, başlarken hakkında hiçbir şey bilinmeyen, ama aslında kendi sonunu içinde-üzerinde taşıyan yarı-kapalı bir sistemdi. Yarı-kapalıydı, çünkü onu çözenin yöntemiyle varoluşunda bir farklılık oluşmuyordu ama, varoluş yönteminde, rakamların yazılış sırası ve saptanma şekilleri yüzünden mutlaka bir farklılık oluyordu. Ve bir süredir, bu farklılık, o farkı yaratanlardan bazılarının ölümüne neden oluyordu; nedense bu farklılığın ölüme neden olmasını isteyen birileri vardı.”

Romanın anlatıcısı, sudoku uzmanı bir kadın. Şehirde sudoku çözerken ölenlerin sayısı artınca polis onun bilgisine başvuruyor. *Bana Baktığın Gibi Bakma*, okudukça insanı içine çeken, tertemiz bir Türkçeyle yazılmış, sürükleyici bir roman. Okurun özellikle öyküleriyle hatırlayacağı Nurdan Beşergil'in yayımlanan ilk romanı. Başka polisyelerin tersine, *Bana Baktığın Gibi Bakma*, olayların çözümlenmesine değil aşka odaklanmış bir hikâye anlatıyor.

ISBN 978-975-07-1162-6

9 789750 711626